

1901-03-24

AFSENDER

Olivia Holm-Møller

MODTAGER

Thora Constantin-Hansen

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Sprog:
Dansk

Dateringsbegrundelse:
Datering i brev

Arkivplacering:
Holstebro Kunstmuseum

DOKUMENTINDHOLD

Olivia Holm-Møller fortæller Thora Constantin-Hansen om opdagelse vedrørende en sorg hun har haft.

TRANSSKRIFTION

Kære Thora! Inden De rejser, maa jeg sige Dem noget, jeg maa sige det til en, og jeg kan bedst til Dem, baade fordi De er den De er, men ogsaa fordi De jo rejser og saa (formodentlig) forhaabentlig glemmer det, inden De kommer igen. Det er en Opdagelse, jeg har gjort. Nu vil jeg sige det saa kort og klart, som jeg kan. Jeg har jo de sidste Aar, vel særlig det sidste Aar, været saa underligt oprevet, især den sidste Tid har jeg lidt en hel Del. Jeg havde en stor Sorg, som jeg ikke har sagt noget Menneske noget om, hvad det var over er ligegyldigt her, det angik en, som har staaet mig nær. Og saa ved De jo, der været meget andet, det har jeg jo bebyrdet Dem med, fordi De har været saa utrolig rar imod mig, og jeg mente jo, jeg trængte saa haardt. Men saa en Dag opdagede jeg noget rigtig fælt og ækelt, jeg opdagede, at jeg hyklede for mig selv - (hyklede er ikke betegnende, men jeg kan ikke finde noget bedre Ord) Det var i en Smaating jeg opdagede det, men siden har jeg tænkt meget over det, og nu staar alt, hvad jeg her lidt og sørget, som indbildte Sorger og Lidelser. Det var Indbildning med Sorgen, det var Indbildning dette, at jeg absolut maatte have disse Spørgsmaal klarede, og, hvad der var det allerværste, dette at jeg ikke kunde tro hverken paa Gud eller Kristus, slet ikke kunde tro paa noget som helst, skønt jeg saa hvor rige andre blev ved at eje den Tro, ja, jeg syntes, jeg ikke kunde blive lykkelig før jeg fik naaet at blive Kristen. Det var næsten som Livet om at gøre i nogen Tid, netop at faa Hjælp fra Gud i Sorgen - den indbildte Sorg. Alt dette, opdager jeg nu, var Indbildning og ikke andet, der er slet ikke nogen saadan Trang i mig, jeg kan vist meget godt undvære at faa Del i dette. Det har alt sammen været Hykleri, saa meget værre som jeg har hyklet for mig selv ogsaa. Det er saa underligt nu at tænke paa alle de spildte Taarer og Sorger, jeg forstaar slet ikke, hvordan jer er kommet ind i dette. Og saa er jeg saa skamfuld overfor Dem og hvem jeg ellers har plaget, men jeg kunde ikke gøre for det, for jeg vidste jo

ikke, hvad jeg nu ved. Men jeg matte sige det, for
nu er jeg jo paa en Maade en helt anden, og hvem ved, om
De saa vil have mere med mig at gøre.
Det var meget svært at gøre den Opdagelse, men nu føler
jeg mig lettet.
Jeg er bange, De bliver ked af dette her, for De har været saa
meget for mig i denne Tid, altsaa maa De jo holde lidt af
mig og vil vel nødig tro noget saa slemt om mig.
Men De maa ikke tænke mere over det, end medens De
læser Brevet, jeg maatte jo bare meddele det.
Der er jo sikkert Mennesker, for hvem det er Sandhed, eller
som hele Livet tror, det er Sandhed, og som altsaa kan
leve paa det.
De ved jo, hvor svært det er, at faa saadan noget sagt,
saa undskylder De, at jeg skriver. - Jeg kunde næsten
ogsaa tænke mig, at De blev bange for min Forstand,
det er der dog vist ingen Grund til, tværtimod vil
jeg snarere kalde dette et Fornuftsstandpunkt.
Jeg tror virkelig ogsaa jeg kunde blive nervøs og daarlig af
det, og saa har jeg gjort den ene Dumhed værre end
den anden i den sidste Tid. Alt dette maatte jo
have en Ende - og jeg føler mig virkelig lettet.
Jeg holder meget af Dem, det tror jeg da ikke er Indbildning,
skønt jeg har kunnet bilde mig det utroligste ind.
Egentlig er jeg vist en meget kølig Natur, det synes jeg
da nu, alle varme Følelser har bare været Indbildning.
Uh, jeg synes mig selv saa ækel. Og jeg vil ikke
ind i dette igen, jeg kan godt leve uden Tro paa
nogen eller noget. Jeg kan Thora! Og kan jeg alligevel
ikke, faar jeg jo begynde igen paa dette trøstesløse Roderi
som jeg aldrig kommer ud af. Men endnu har det
bare været Indbildning med Trangen, det ved jeg saa
vist nu.
Jeg har saa meget at bede om Tilgivelse for!
Olivia.
d. 24 Marts 1901

Kon Ikon! Inden De rejser, maa I sige Dem noget, I
maa sige det til en, og I kan bedst til Dem, baade fordi De
siden De er, men ogsaa fordi De jo rejser og saa (formentlig)
forhaabentlig glemmer det, inden De kommer igen.
Det er en Opdagelse, I har gjort, den vil I sige det saa kort og
klar, som I kan. I har jo de sidste Maaned, vel sagt
det sidste Maaned, som saa i en dets opkomst, især i den sidste
Tid har I lidt en hel Del. I har en stor Løse, som I ikke
har sagt noget Menneche noget om, hvad det var og i Højegglidig
har, det angik en, som har staaet om i. Og saa er De
jo, der har været meget andet, det har I jo bekræftet Dem med,
fordi De har været saa utrolig ras mod mig, og I mente jo, I
bragte saa haardt. Men saa en Dag opdagede I noget
rigtig fælt og økelt, I opdagede, at I lykkede for mig selv —
(lykkede i ikke bekræftede, men I kan ikke finde noget bedre Ord)
Det var i en Smøking I opdagede det, men siden har I tænkt
meget om det, og nu staaer alt, hvad I har lidt og sørget, som
indbildte Løse og Lidelse. Det var Gudsbildning med Løse,

KILDER TIL DANSK KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

det var Indbildningen, dette, at i, altsid maatte have disse Gengemaa-
kender, og hvad der var det allerstørste, dette at jg ikke
kunne se herunder gaa Guds eller Kristens, det ikke kunne
se gaa noget som helst skridt i saa høje og andre
hvis vil at i se den for, ja i, synes, jg ikke kunne
hvis lykkelig for i fik saad et bliv Kristens. Det var
næsten som end om at gik i næsten, ved at for
Hjelp fra Gud i Sorgen - den indbildte Sorg.

Alt dette, opdage jg nu, var Indbildning og ikke
andret, der er det ikke nogen saadan Trang i mig,
jg kan vist meget godt minde om at fra det i dette.

Det har all sammen end lykkeligt, saamaget var som
i har lykket for mig selv ogsaa. Det var saadant
mit at tænke paa alle de spildte Taars og Tøns, i forstaa
det ikke, hvordan i er kommen ind i dette.

Og saa er i saa skamfuldt overfor Dem og hvem i ellers
har plaget, men i, kunne ikke gik for det, for i, vidste i
ikke, hvad i, nu vil. Men i, maatte sige det, for
nu er i jg paa en Maade en hel anden, og hvem end, om
De saa vil have mig med mig, at gik.

Det var meget vist at gik den Opdagelse, men nu fæles
i mig paa dette.

Jg er bange, de blev ked af dette her, for De har vist saa
meget for mig i denne Tid, altsaa saa De se holdt det af
mig og vil vil mig, for meget saa sket om mig.

Men De maatte ikke tænke mig om det, end mindre De
kan Brude i, i, maatte i, for meddelt det.

Der er i, altsid ellers nok, for hvem det i Sandhed, ellers
som hele det her, det i Sandhed, og som altsaa kan
have paa det.

De vil i, hvor vist det er, det fra saadant meget sagt,
saa endstydtes det i, skrive. - Jg kunne næsten
ogsaa tænke mig, at De blev bange for min Forstand,
det er det dog vist ingen Grund til, for i, vist vil
jg snart kalde dette et Forstørelsespunkt.

Jg har vist ogsaa i, kunne blive over og dant af
det, og saa har jg vist den ene Gennemgang over end
den anden i den sidste Tid. Alt dette maatte i
have en Rude - og i, fik mig vist, lillet.

Jg holdt meget af Dem, det har i, da ikke er Indbildning,
skridt i, har kunnet holde mig det utrodske ind.

Lykkeligt er i vist en meget rigtig Skat, det synes i
da vist, alle omme fæles har for vist Indbildning.

Men, jeg synes mig selv saa akkel. Ogsaa er nit ikke
ind i dette ihus, jeg kan godt leve uden Tro paa
noget eller noget. Jeg kan Troos! Og kan jeg alligevel
ikke faa jeg jo byggede ihus paa dette brokkelige Roden,
som jeg aldrig kommer ud af. Men endelig har det
blev saa Indbildning med Trangen, det end er saa
vist mig.

Jeg har saa meget at bede om Tilgivelse for!

Olivia.

d 24 Mars 1901.